

Arrest

nr. 188 115 van 8 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2017 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. VANNEUVILLE en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 11 april 2016 België binnen. Hij is in het bezit van een Italiaans verblijfsdocument van langdurig ingezetene. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 10 juli 2016.

Op 19 mei 2016 bieden verzoeker en mevrouw N.A., van Afghaanse nationaliteit, zich aan bij de gemeente met het oog op het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning.

Mevrouw N.A. heeft sinds 5 februari 2014 de status van subsidiair beschermde in België.

Er wordt een onderzoek gestart naar schijnsamenwoning.

Op 6 juli 2016 geeft de procureur des Konings een gunstig advies.

Op 8 juli 2016 leggen verzoeker en zijn partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 20 juli 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf als partner in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap.

Op 8 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): A. T.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: L.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

*Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 26/2 §1 van het KB van 08.10.1981. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om een aanvraag op basis van artikel 10bis van de wet van 15.12.1980 te kunnen indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Betrokkene was in illegaal verblijf toen de bijlage 41 bis opgesteld werd (vervallen aankomstverklaring), noch werden er buitengewone omstandigheden aangehaald. De andere voorwaarden voor de toepassing van artikel 10bis, werden niet onderzocht. Aangezien aan deze voorwaarde niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die hij nodig acht.
(...).”*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 26/2§1 van het KB van 8.10.1981 en artikel 10 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; artikel 3 en 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

Doordat de bestreden beslissing o.a. stelt dat verzoeker in illegaal verblijf was en de andere voorwaarden van artikel 10 bis werden niet verder onderzocht.

Terwijl de bestredén beslissing enerzijds niets motiveert over het legaal verblijf van verzoeker in de EU (Italië en Duitsland toenmalig) en hij dus wel legaal in het rijk verblijft gezien ook het vrije verkeer van personen hem toelaat 3 maand in het Rijk te blijven na opnieuw te zijn teruggekeerd naar Italië.

Zijn aanvraag werd overigens ontvankelijk verklaard er werd hem een bijlage 41 bis afgeleverd.

En anderzijds is in de beslissing niets motiveert waarom verwerende partij geen zou rekening moeten houden met het feit dat zoals bij elke beslissing om het verblijf van een Unieburger of zijn familielid te beëindigen de gemachtigde ambtenaar moet rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verzoeker Nederlandse les volgde én een integratie en inburgeringscursus volgde (stuk 2 en 3). Hij kan niet terug naar Afghanistan het land van zijn oorsprong waartegen hij bescherming kreeg.

Dat verzoeker tijdens zijn legaal verblijf Nederlandse les volgde en een integratie en inburgeringscursus volgde (stuk 2 en 3).

Zodat

De bestreden beslissing niet correct gelet op zijn legaal verblijf en ook afdoende gemotiveerd is naar de duur van het verblijf van de betrokkene in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong nu verzoeker tijdens zijn legaal verblijf Nederlandse les volgde en een integratie en inburgeringscursus volgde (stuk 2 en 3). Hij kan niet terug naar Afghanistan het land van zijn oorsprong waartegen hij bescherming kreeg.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 26/2, §1 van het Vreemdelingenbesluit;*
- artikel 10bis van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 3 en 8 van het EVRM;*
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- de rechten van verdediging;*
- de zorgvuldigheidsverplichting*

Er zou tevens sprake zijn van een “manifeste beoordelingsfout”.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat de in casu bestreden beslissing ten onrechte zou bepalen dat zij illegaal in het Rijk verbleef toen de bijlage 41bis werd opgesteld. De verzoekende partij meent dat zij legaal verbleef in Italië en Duitsland, zodat zij, gelet op het vrij verkeer van personen, wel degelijk legaal in het Rijk zou verblijven. De verzoekende partij meent verder dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom verweerder geen rekening zou houden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De verzoekende partij diende op 20.07.2016 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in functie van haar partner en dit in toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 26/2, §1 van het Vreemdelingenbesluit stipuleert als volgt:

“§1. Onverminderd artikel 26/2/1 kan de vreemdeling in de volgende gevallen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis, van de wet, indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij in een andere hoedanigheid reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk;

2° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en indien hij, indien de wet dat vereist, beschikt over een geldig visum, met het oog op het afsluiten van een huwelijk of een partnerschap in België, indien dit huwelijk of partnerschap effectief werd afgesloten vóór het einde van deze machtiging;

3° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en een minderjarig kind, bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje, is, [2 ...]2 van de wet.”

De verzoekende partij dient zich aldus te bevinden in één van de hierboven omschreven gevallen alvorens zij een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet kan indienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde geheel terecht vast dat de verzoekende partij voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 26/2, §1 van het Vreemdelingenbesluit. In het bijzonder motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat de door de verzoekende partij afgelegde aankomstverklaring reeds vervallen was op het ogenblik van de afgifte van de bijlage 41bis. De verzoekende partij verbleef derhalve illegaal in het Rijk toen de bijlage 41bis werd opgesteld. Bovendien bleef de verzoekende partij in gebreke om buitengewone omstandigheden aan te halen, hetgeen zij niet ontkend

De verzoekende partij meent dat zij wel degelijk op legale wijze in het Rijk zou verblijven. Zij zou legaal in Italië en Duitsland verblijven en het vrij verkeer zou haar toelaten om gedurende 3 maanden in het Rijk te verblijven na opnieuw te zijn teruggekeerd naar Italië.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij, volgens haar eigen verklaringen, het Rijk zou zijn binnengekomen op 11.04.2016. Op 13.04.2016 legde zij een aankomstverklaring af, waarbij zij werd toegelaten tot verblijf tot 10.07.2016. De verzoekende partij werd aldus toegelaten tot verblijf gedurende 3 maanden na haar aankomst in het Rijk.

De verzoekende partij kan niet dienstig ontkennen dat de door haar afgelegde aankomstverklaring sinds 11.07.2016 vervallen is en dat zij op het ogenblik dat de bijlage 41bis werd opgesteld, m.n. op 20.07.2016, illegaal in het Rijk verbleef. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde derhalve geheel terecht vast dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in artikel 26/2, §1 van het Vreemdelingenbesluit bepaalde voorwaarden om een aanvraag op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet te kunnen indienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfsplaats.

De kritiek van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert verder aan dat er ten onrechte geen rekening zou gehouden zijn met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat, nu niet voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 26/2, §1 van de Vreemdelingenwet, de overige voorwaarden niet worden onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat zij wel degelijk zou beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 26/2, §1 van de Vreemdelingenwet, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de overige voorwaarden ten onrechte niet zou hebben onderzocht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is, is niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat (o.m.) artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt dat rekening moet worden gehouden met voormelde elementen bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf. In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, betreft de in casu bestreden beslissing geenszins een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, doch wel een beslissing tot weigering van verblijf. De verzoekende partij is derhalve weinig ernstig daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de in casu bestreden beslissing rekening diende te houden met de duur van het verblijf van verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Verweerder benadrukt vervolgens nog dat de verzoekende partij weinig ernstig is daar waar zij voorhoudt dat zij niet terug kan naar haar land van oorsprong. Verweerder benadrukt dat de in casu

bestreden beslissing een beslissing betreft tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 en 8 van het EVRM en de rechten van verdediging.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker aan geen enkele voorwaarde van artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voldoet en niet aan de voorwaarden voldoet om een aanvraag op basis van artikel 10bis van de vreemdelingenwet te kunnen indienen: hij bevond zich in illegaal verblijf en er werden geen buitengewone omstandigheden aangehaald. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 26/2, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 10bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 26/2, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"§ 1

Onverminderd artikel 26/2/1 kan de vreemdeling in de volgende gevallen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis, van de wet, indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij in een andere hoedanigheid reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk;

2° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en indien hij, indien de wet dat vereist, beschikt over een geldig visum, met het oog op het afsluiten van een huwelijk of een partnerschap in België, indien dit huwelijk of partnerschap effectief werd afgesloten vóór het einde van deze machtiging;

3° indien hij gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden en een minderjarig kind, bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje, is, van de wet.”

Artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

– dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet regelt de modaliteiten voor het indienen van een aanvraag op grond van artikel 10bis van de vreemdelingenwet en de van toepassing zijnde bepaling, artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

3.3.3. Verzoeker voert aan dat hij in België wel op legale wijze verbleef, het vrij verkeer van personen laat hem toe om drie maanden in het Rijk te verblijven. Verzoeker meent tevens dat bij een beslissing tot beëindiging van verblijf, rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad gemachtigd werd om drie maanden in België te verblijven. Dit blijkt uit de aankomstverklaring opgesteld op 13 april 2016 te Heist-op-den-Berg, waarin vermeld wordt dat verzoeker houder is van een *“verblijfsvergunning langdurig ingezetene Italië”* en dat zijn verblijf wordt toegestaan tot 10 juli 2016.

Dit geldig verblijf in België is inmiddels verstreken. Verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend op 20 juli 2016, dit is buiten de termijn van zijn legaal verblijf van drie maanden. Waar verzoeker aanvoert dat hij opnieuw een legaal verblijf in België heeft omdat hij inmiddels is teruggekeerd naar Italië en opnieuw binnengekomen, wordt opgemerkt dat dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker zich niet opnieuw is komen aanmelden bij de gemeente. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat er nog andere voorwaarden gesteld worden dan enkel de aanvraag indienen binnen de termijn van drie maanden legaal verblijf, *quod non in casu*.

Bijgevolg steunt het motief *“Betrokkene was in illegaal verblijf toen de bijlage 41 bis opgesteld werd (vervallen aankomstverklaring)”* op de stukken van het administratief dossier en is dit evenmin kennelijk onredelijk.

Verzoeker betwist niet dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald, zoals voorzien door artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing *“Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 26/2 §1 van het KB van 08.10.1981. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om een aanvraag op basis van artikel 10bis van de wet van 15.12.1980 te kunnen indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Betrokkene was in illegaal verblijf toen de bijlage 41 bis opgesteld werd (vervallen aankomstverklaring), noch werden er buitengewone omstandigheden aangehaald.”* steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De omstandigheid dat aan verzoeker een bijlage 41bis werd afgeleverd, doet hieraan geen afbreuk aangezien de verwerende partij op dat ogenblik de aanvraag nog moest onderzoeken, wat gebeurd is middels de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Een schending van artikel 26/2, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of van artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.3.4. Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing een beëindiging van het verblijf inhoudt, kan hij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, geen beslissing tot beëindiging van een reeds toegekend verblijfsrecht. Zijn kritiek in dit verband is niet ter zake dienend.

Ondergeschikt wordt hieraan toegevoegd dat, waar verzoeker aanvoert dat bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met bepaalde elementen, hij niet aanduidt welk wetsartikel hij geschonden acht, zodat dit middelonderdeel alleen om deze reden al onontvankelijk is.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.6. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel

van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

3.3.7. Verzoeker vermeldt in de hoofding van het enig middel de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hij laat na om op concrete wijze aan te duiden hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET